Prijs 10 Cts.

Zaterdag 25 Januari 1941
3e Jaargang; Nr. 77.

De Mistoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85;
AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar.
Buitenland: ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag
Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

WACHTERS VAN DEN AUGIASSTAL

Kant heeft het recht omschreven als het geheel der voorwaarden waaronder de vrijheid van allen met de vrijheid van ieder afzonderlijk in overeenstemming is te brengen. Het is zonder meer duidelijk, dat inderdaad alleen in een gemeenschap, waarin een dergelijke vrijheid bestaat, harmonie en orde — en dus gemoedsrust en geluk kunnen bestaan. Allen hebben dan vrijheid, maar die is in zooverre beperkt, dat niet de vrijheid van het individu in gedrang komt. Deze beperking werkt niet nadeelig, maar voordeelig. Niet stremmend, maar bevorderend. Niet neerdrukkend, maar verheffend.

Het was nu juist het kenmerk der oude maatschappij, die door willekeur en machtsmisbruik geregeerd werd, dat zij deze ware vrijheid miste. De vrijheidsleuze der Fransche Revolutie droeg de kiemen van het verderf in zich, vooral ook, omdat zij met de verkeerde leuze der gelijkheid tegelijk werd aangeheven. Napoleon overwon de Fransche Revolutie; de reactionnairen van het Weener Congres brachten de ware vrijheid om het leven.

Geen enkele emancipatie heeft de harmonie der vrijheid, het behoorlijk bestaan voor allen, kunnen brengen: niet de emancipatie van vrouwen en katholieken en zeker niet die der Joden. De laatsten hebben de verworven rechten schromelijk misbruikt en de heerschende machten zijn er schuldig aan, omdat zij het daarheen hebben geleid, dat de z.g. nieuwe tijd, die thans stervende is, in het teeken van den Joodschen invloed heeft gestaan.

De Amerikaansche gier stort zich op den stervenden Britschen leeuw.

Dit alles wordt niet erkend door hen, die vroeger de Oostgrenzen hermetisch voor ons gesloten hielden en zich thans onder de Unievlag scharen. Niet theoretisch en niet practisch, zooals blijkt uit de weliswaar versluierde en omzichtige, maar toch doorzichtige uitlatingen der prominenten uit dit kamp. In een Brabantsche gemeente werd dezer dagen b.v. van den kansel verkondigd, dat een bisschop eens verklaard had: is het huisgezin goed, dan is de maatschappij goed. Onder „goed" wordt dan eenvoudig verstaan: goed zijn godsdienstplichten vervullen, naar de kerk gaan, offeren en stemmen op de candidaten der Staatspartij. De priesters hebben dan ook een uitgebreid kaartsysteem aangelegd, waaruit de meerdere of mindere „goedheid" blijkt. Wie „verkeerd" heeft gestemd, wordt opgezocht. Is hij niet te „bekeeren", dan zal hij dat aan den lijve ondervinden. Menig kiezer, die angstvallig vermeed te zeggen op wien hij zijn stem had uitgebracht, werd door zulk bezoek verrast en vroeg zich met verbazing af: hoe weten ze dat? Dit is geen Joodsche terreur, maar zwarte terreur. Niet beter, niet slechter.

Onder een „goed" huisgezin verstaan wij er een, waarin arbeid, plichtsbesef, vrede en eendracht orde en welvaart doen heerschen. Een geheel van dergelijke gezinnen kan inderdaad een goede maatschappij vormen, maar het is een maatschappelijke misdaad van hen, die met schoone frasen

de sociale kwestie willen oplossen, wanneer zij een goed huisgezin vereenzelvigen met een politiek-christelijk huishouden. Een goed gezin is niet een gezin, dat wel een behoorlijk gebruik maakt van den schotel der kerkelijke genademiddelen, maar er in de practijk niet naar leeft — doch dat een behoorlijk plaatsje inneemt aan den disch van het levensonderhoud en dientengevolge zijn kracht ter beschikking van de volksgemeenschap kan stellen.

Maar hoevele gezinnen waren door geheele of gedeeltelijke werkloosheid niet van dezen disch verdrongen! De oude machten hebben jarenlang gelegenheid gehad om in dezen toestand verandering te brengen, maar zij slaagden hierin niet, en wat erger is: zij wilden hierin ook niet slagen, omdat de belangen eener kleine groep daardoor in gevaar zouden komen. Schade naar het lichaam, wat geeft het? Als de ziel maar geen schade lijdt!

Toen deze wachters van den maatschappelijken Augiasstal het geroep om den sterken arm hoorden, die den bezem zou hanteeren zonder aanzien van welke voorname onsmakelijkheid ook, zouden zij den Hercules brengen. En zij brachten Colijn!

Dat was welbewust verraad. Deze Hercules was reeds lang ontmaskerd, voordat de Duitschers hier waren. De maatschappelijke kwakzalvers van het politieke Christendom hielden zich echter zoo lang mogelijk voor den domme, wezen den fameuzen Hercules hoogstens op enkele fouten. Zij lieten hem eerst schieten, toen zij de wonderzalf met de vitaminen Linthorst Homan, Enthoven en de Quay hadden uitgevonden.

De ridders der droevige figuur, of zij nu de joodsche dan wel de jezuietische leerstellingen verkondigen (het principieele verschil is niet zoo groot, moeten niet vergeten, dat in hun lijfeigen heilige boeken geschreven staat: het worde één kudde en één schaapsstal. Er staat niet geschreven, dat de eene kudde in één Augiasstal zou moeten worden ondergebracht. Het zijn juist deze ridders, die strijden voor „christelijkheid en beschaving", maar die den eigen aard van het Nederlandsche volk miskennen, wanneer zij het nationaalsocialisme als strijdig met dien aard veroordeelen. Het laatste erkent immers het wezen van dien aard, als het dien beschouwt als een nederduitsche, speciaal dietsche belichaming van Germaansch wezen en van Germaansch ras en dienovereenkomstig verklaart, dat het de voorwaarden schept, waaronder dit ras zich cultureel ten volle en tot hoogen bloei zal kunnen ontwikkelen.

BESCHAVING, RAS EN CULTUUR

De jongste maatregelen ter bescherming van ons volkskarakter, zooals het verbod voor de joden om de bioscopen te bezoeken en het „niet-gewenscht" verklaren van jodengasten door vele groote restaurants, hebben reacties op- [illegible] men weliswaar de joden als een on-Nederlandsch element beschouwt, maar dat men nog niet in staat is in deze dingen zuiver te denken.

Begripsverwarring.

Het maakt een dwazen indruk, als men leest dat „nu de joden zich hier en daar niet meer vertoonen mogen, **de christenen** het eindelijk eens rustig hebben." Een paar regels verder heeft de geestdriftige betooger het zelfs over „germaansche cultuur", die er nu opeens in de ontjoodschte zaken zou heerschen.

Dat is een lichtvaardige en onkundige manier van de dingen op hun kop zetten, die nu toch tot het verleden moest behooren.

Want in wezen is met dergelijke nonsens alleen de reactie gediend, die er belang bij heeft, dat op het gebied van de rassenkunde een reeks „eeuwige misverstanden" blijft voortwoekeren.

Vanzelfsprekend kan men niet spreken van „christenen" in tegenstelling tot „joden". Hier wordt een **religieuze** groep, die van alle mogelijke rasherkomst of samenstelling kan zijn, tegenover het joodsche **volk** geplaatst, hetgeen een onderscheid naar het bloed is.

Voorts worden die christenen dan even later gelijk gesteld met „germaansche cultuur", hetgeen heelemaal nonsens is, want deze cultuur is net ongeveer tien eeuwen geleden uitgeroeid door de politici van „het christendom". Sindsdien hebben wij nog wel een sterk Noordsch gekleurde stijlperiode medegemaakt, de gothiek, maar een organische en gesloten cultuur hebben wij sindsdien niet meer gehad.

En onze huidige asfalt-beschaving wordt er door de afwezigheid van joden [illegible] geen cent beter op. Om beter te worden is n.l. niet alleen de afwezigheid van slechte elementen voldoende, maar ook de ontwikkeling van hoogere waarden.

Beschaving en Techniek.

Ook dit is een aangelegenheid van het ras. Want zooals de beschaving en de mode de exercitie-terreinen zijn van handige exploitanten van menschelijke zwakheden en domheden (men kan een boek schrijven als: „Hoe hoort het eigenlijk?" of men kan dit boek lezen, het is beide voor de cultuur even doelloos) zoo is de cultuur iets, dat verbonden is met het ras. Dit is niet zoo vreemd, als wij bedenken hoe het ras verband houdt met de ziel en hoe de cultuur eveneens een aangelegenheid van de ziel is.

En evenmin als de omgeving invloed kan uitoefenen op den erfaanleg, die in het bloed besloten ligt, evenmin kan „het milieu" iemands aanleg in cultureelen zin wijzigen.

Wèl kan de omgeving veel aan iemands beschavingspeil toe- of afdoen. Want beschaving kan men aanleeren: men kan met mes en vork leeren eten, zich wat danspassen eigen maken en een dame vóór laten gaan. Schoon — maar deze nuttige uiterlijke vormen zijn geen kenmerken van cultureelen rijkdom. Het zijn „verworven eigenschappen", die een volkomen ziellooze proleet zonder veel moeite kan veroveren, evenals een gifmengster zeer wel auto kan leeren rijden of een radio- of filmtoestel bedienen.

Want wij zijn hier steeds in de technische sferen van het leven: de techniek van het eten, van het uitgaan, van het met elkaar omgaan enz. Al deze dingen liggen in beginsel alleen maar buiten het bereik van [illegible] rest kan ieder die geld genoeg heeft meedoen.

Cultuur en stijl.

Heel anders is het met het zieleleven gesteld, met het cultureele leven. Hier speelt „nuttigheid" al een even geringe rol als „handigheid". De geraffineerdste hersens zijn hier minder dan een eenvoudig, maar gevoelig hart.

En dan is er nog iets anders: cultuur heeft stijl, heeft een houding. Deze houding nu is een uitdrukking van het ras.

Wij zien dit al heel duidelijk in de kunst. Geen mensch zal het resultaat fraai noemen, als wij een Chineesch dak op een gothische kerk zouden zetten, of als wij de minaret van een Oostersche moskee op een renaissance-paleis zouden plaatsen.

Iedere organische gegroeidheid, iedere innerlijke samenhang en harmonie zou ontbreken.

De eenvoudigste man zou dadelijk zeggen: „Daarbij is alle eenheid zoek."

En hij zou daarmede de kern geraakt hebben. Want het gaat juist om deze eenheid, de eenheid n.l. van ras, stijl en cultuur. Uit een chineesch bouwwerk spreekt een heel andere geest dan uit een Indische tempel, die weer heel wat verschilt van de sfeer onzer gothische kerken.

Ook een Noord-Europeesch marktplein heeft een anderen geest dan de meer theatrale sfeer van bijv. een Italiaansch stadsplein. Dit is geen verschil, dat veroorzaakt werd door de verschil-

lende ontwerpen van de bouwmeesters, die hier en elders hun gaven ten toon spreiden. Het is een verschil in aard, in volksdom, in aanleg.

Want als wij een marktplein uit het Noorden in herinnering nemen, dan bouwden daar vele bouwmeesters. Zij brachten allen iets persoonlijks en toch vormden zij onderling een eenheid. En zoo was het ook in het Zuiden. Alle Mongoolsche poorten en burchten hebben onderling iets verwants, maar alle mèt elkaar onderscheiden zich van de rest der bouwwerken. Zooals de cultuur van het Westras ons sierlijk, beweeglijk, kleurig en thèatraal aandoet, zoo zien wij de Indische kunst als iets àl te uitbundigs, als overladen en erotisch.

Wat een verschil in **stijl!** zeggen wij dan.

Maar ook: wat een verschil in **ziel.**

Invloed en verwerking.

Zoo zien wij steeds weer, hoe de ziel van een volk, van een ras tot uitdrukking komt in een bepaalden stijl, in een zekere levenshouding. Wij zien tevens, hoe die stijlen veranderen, zich „ontwikkelen".

En ook hoe die stijlen ten slotte ten onder gaan.

Want zelden of nooit ontwikkelt een stijl zich ongestoord door de eeuwen heen in volkomen isolement: steeds doen culturen en stijlen hun invloed van buiten af gelden.

Is de oorspronkelijke cultuur van een volk sterk en gaaf, dan zullen de vreemde elementen erin opgenomen worden en geheel naar den aard van dit volk worden veranderd en de eigen stijl daardoor worden verrijkt.

Wij voelen dit „verteren" van vreemde cultuur-elementen heelemaal niet als iets ongunstigs aan. Integendeel: wij zeggen dan, dat die cultuur levenskrachtig is, dat zij steeds nieuwe waarden schept en zich goed weet te handhaven.

Inderdaad plegen wij in die gevallen een rijke verscheidenheid aan nieuwe motieven en vormen aan te treffen, die dan weliswaar zijn ontleend, maar niettemin volkomen zijn omgewerkt in en ingelijfd bij de eigen stijl.

Rasverval is stijlverval.

Dit kan echter alleen maar zóólang gebeuren, als het ras, dat de eigen stijl in zich heeft (en die stijl in zijn cultuur tot uitdrukking heeft gebracht) **gezond en sterk is.**

Als het bouwende volk dus leeft voor de wetten van het bloed en in eigen zending gelooft.

Het is altijd moeilijk om dit ten volle te begrijpen in een tijd, die nergens werkelijk in gelooft.

In een tijd die nóch de waarde van het erfdeel der vaderen begrijpt, nóch het leven zelf als een eervolle taak opvat.

Maar alleen reeds de geschiedenis leert ons, dat het met de meest grootsche culturen snel bergaf ging, zoodra het cultuur-scheppende ras aan kracht verloor.

Hetzij dat de getalsterkte achteruit liep, hetzij dat de kwaliteit der individuen minder werd, hetzij dat rasmenging op groote schaal ingang vond.

Cultureele herleving.

Hoe plezierig het dus ook is, dat we nu zonder joodsch gezelschap ons kopje koffie kunnen gebruiken, met „cultuur" heeft dit niets te maken. In het gunstigste geval is de beschaving met deze maatregelen iets gediend, doordat de omgangsvormen in openbare gelegenheden rustiger zullen worden.

Cultuur-arbeid is echter alleen mogelijk door weldoordachte rassenpolitiek, die het geheele leven tot in de diepste lagen doordringen moet.

Wij schrijven dit heelemaal niet, om de brave zielen te ontmoedigen, die het zoo best voor hebben met onze schilderkunst, met tooneel, film, dans en bouwkunst en wat niet al meer.

Het is integendeel erg prettig, dat er tegenwoordig zooveel goedwillende lieden zijn, die een „echt Nederlandsche" cultuur willen helpen bevorderen.

Maar willen wij in de toekomst — waarschijnlijk zelfs nadat eenige generaties voorbijgegaan zijn — inderdaad tot zooiets als een nieuw cultureel leven komen, dan moeten deze menschen toch heusch eens gaan begrijpen, dat het dan NU tijd is, om den grondslag daartoe te leggen.

Want de huidige maatregelen tegen volksvreemden zijn wel heel nuttig en noodig, maar het zijn **maatregelen voor dezen dag.**

Cultuur-politiek is echter: arbeiden aan een verre toekomst. Men moet dan met jaren, ja met eeuwen rekenen.

Omdat men voor cultureele dingen gaan moet tot de diepste bronnen des levens, tot het bloed.

De eenige manier om tot een volksche cultuur te komen, is het geheele volk te doordringen van eigen wezen en eigen roeping. Een geweldige bezieling voor de mogelijkheden van eigen bloed en eigen bodem moet de harten vervullen, zoodat dit gemeenschappelijk doorleefde verlangen zich uit in daden, die het diepste en schoonste wat in ons is zichtbaar maken voor allen.

Als een getuigenis van het Eeuwige dat in ons is, het tijdelooze, onveranderlijke erfdeel der vaderen.

Alleen dán kan cultuur zijn, wat zij zijn móet: de voorbeeldige houding van een volk in de wereld, de schoone eenheid, die eerbied afdwingt en bewondering oogst van vreemd en eigen.

Van het Zwarte (nationaal) Front.

Op de Nieuwjaarsreceptie van den Nijmeegschen Staatspartij-burgemeester Steinweg èn op die van Deken Teulings, het hoofd van de Staatspartij — thans Unie-geestelijkheid te Nijmegen, verscheen ook de Heer **J. Doek, gouwleider van Zwart (nationaal) Front.** Op de burgemeestersreceptie was de gouwleider nog vergezeld van afdeelingsleiders **J. M. Ballangee** en **A. Hanegraaf.**

Op dezelfde receptie waren aanwezig de Heeren **J. Koomen, voorzitter van de Joodsche Gemeente en A. Salomons, rabbijn.**

Er waren, behalve Staatspartijers en Unieleden natuurlijk talrijke Jezuïeten, Joden en Vrijmetselaars, met wie Arnold Meijers gemachtigde Doek zich allerhartelijkst onderhield.

De geheele naamlijst der vijanden van het nationaal-socialisme, die de recepties bezochten, vonden wij in „De Gelderlander" van 2 Januari j.l. Dit R.K. vroegere Staatspartij-blaadje is tegenwoordig een felle Unie-Zwart Frontkrant. In zijn leeszaal hangt, naast de eigen uitgave, altijd trouw het Unieorgaan.

Hoe zit dat?

In Zwolle, aan den Molenweg, is een bureau voor voedselvoorziening, Rijksbureau nog wel. Kort geleden moesten de leden van het personeel een verklaring onderteekenen, dat zij niet van joodschen bloede waren. Nu zijn er nog steeds twee jodinnen aan het werk. Zouden die de bedoelde verklaring ook onderteekend hebben? 't Wordt tijd, dat daar eens meer acht op geslagen wordt, vooral daar vóór 10 Mei op bedoeld kantoor een nationaal-socialist werd aangenomen, die direct moest bedanken.

NEDERLANDS S.A. OP MARSCH.

In ons blad van de vorige week hebben we verhaald van een bezoek aan Musserts W.A. en leerden we haar doel en streven kennen. Wanneer we nu een blik werpen op de S.A., die een onderdeel vormt van de N.S.N.A.P.—Van Rappard, dan ligt daaraan ten grondslag, dat er tusschen beide organisaties een wezenlijk, principieel onderscheid bestaat. De W.A. is een op militaire leest geschoeid verband, dat de bescherming van de politieke Beweging van Mussert beoogt; de S.A. is zèlf een politiek leger. De S.A.-man is de politieke soldaat van Adolf Hitler, die door een goed voorbeeld en een volledige inzetting van de persoonlijkheid de idee van den Führer moet verbreiden en ingang trachten te doen vinden in de harten van geheel ons volk.

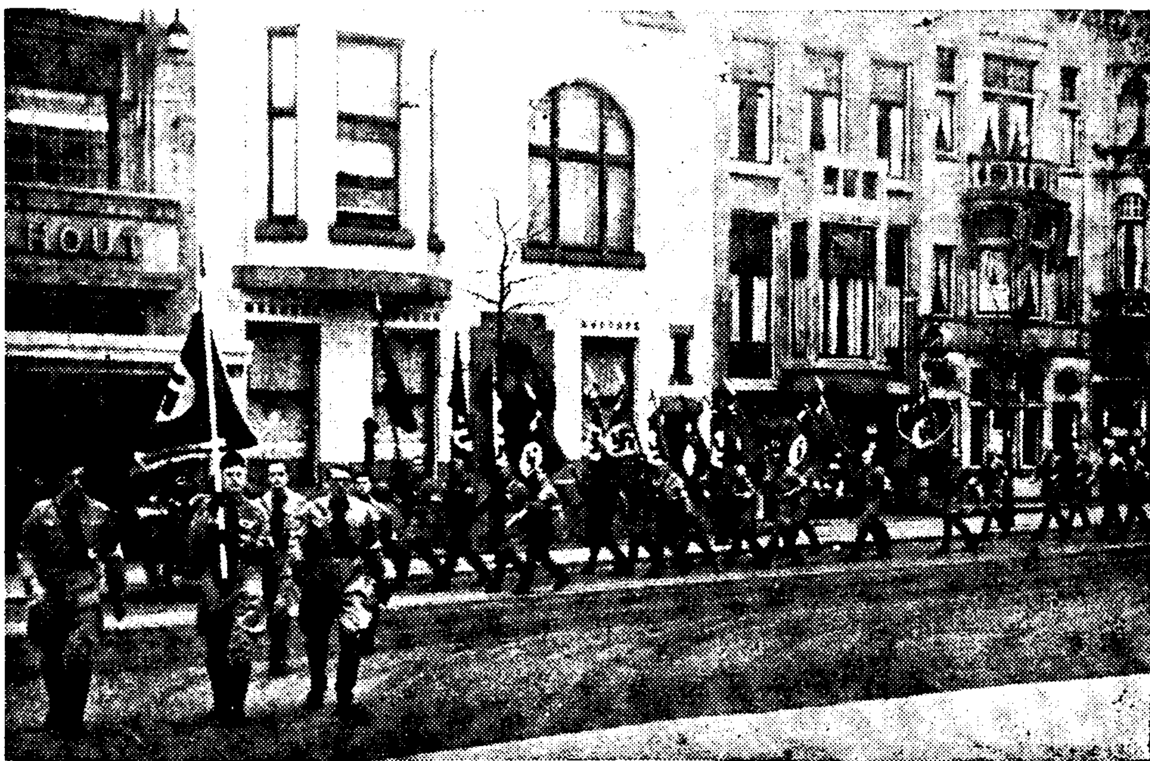

Foto Archief

Hierin ligt opgesloten, dat deze organisatie geen Nederlandschen leider erkent: leider is slechts de Führer van het Groot-Duitsche Rijk, die het nationaal-socialisme vorm en inhoud heeft gegeven. Bovendien — zoo wil de N.S.N.A.P. bewijzen — moet Nederland in het Duitsche volkerenverband terugkeeren; brengt deze oplossing slechts heil voor land en volk.

Krachtens dit principe is de S.A. dus volgens het Duitsche voorbeeld georganiseerd in schaar, troep en storm. De commando's worden weliswaar in de Nederlandsche taal gegeven, maar op Duitsche wijze uitgevoerd. De uniformeering is gelijk aan die van onze Oosterburen, met dien verstande, dat koppel, laarzen en das in het zwart gehouden zijn in plaats van in bruin.

Het spreekt vanzelf, dat deze opvattingen, wanneer zij op zoo demonstratief-aanschouwelijke wijze naar buiten worden uitgedragen als dit bij de S.A. het geval is, een heftige reactie teweegroepen in een volk, dat door de Joodsch-plutocratische propaganda stelselmatig tot het uiterste opgehitst is tegen alles wat den naam Duitsch draagt.

Hiervan getuigen de vele artikelen, die over de N.S.N.A.P. in het algemeen en de S.A. in het bijzonder, verschenen zijn in de joodsche Arbeiderspers en bladen als b.v. het Utrechtsch Nieuwsblad, waar de jood Blankenstein den scepter voerde. Alles natuurlijk vóór 10 Mei 1940. We lezen daar van „nazi-invasies" in Nijmegen en Arnhem — anno 1933 — en we moeten dan toch den moed en den durf bewonderen van die kleine groep mannen, die den razendfellen haat van een opgehitste bevolking trotseerde om haar ideeën uit te dragen. Deze openbare activiteit kon slechts worden voortgezet, omdat zij geschraagd werd door een wereldbeschouwing, die nieuw leven in zich voert en offers weet te doen brengen.

Nadat wij de vorige week een artikel hebben gewijd aan de W.A. van Mussert, geven wij thans een overzicht van de S.A., welke deel uitmaakt van de N.S.N.A.P.—Van Rappard.

Het is ongetwijfeld belangwekkend om, nu de tijden veranderd zijn, nog eens na te gaan hoe de pers in den loop der jaren reageerde op de verschijning van Nederlands S.A. In de allereerste dagen was ze, het kan niet anders gezegd, werkelijk objectief, met een ondergrond van verwondering, welke houding voortvloeide uit een gebrek aan kennis omtrent de beginselen, die verkondigd werden. Doch zoodra drong dit niet tot het journaille door of de pennen kwamen in beweging en men trachtte de zaak belachelijk voor te stellen. Toen dit niet meer hielp en de nieuwe idee veld won, nam men zijn toevlucht eerst tot de terreur, waarover wij allen kunnen meepraten. Onder aanvoering natuurlijk van joden als Henri Polak en van liberalen onder leiding van Mr. Boon en den jong-liberalen doctorandus Van den Burg, die, dank zij deze actie, een plaatsje in den Amsterdamschen gemeenteraad kreeg toegewezen.

Het was een coalitie tusschen den Jood en den geldzak, die samen den strijd aanbonden tegen de dreigende macht van de arbeidende klasse in den nationaal-socialistischen volksstaat. Indien ooit de belangengemeenschap van de reactionnaire elementen treffend tot uiting kwam, dan was dit wel hier het geval.

Onder vigueur van de schijn-democratische kliek, welke in die dagen de lakens uitdeelde, kon het resultaat natuurlijk niet uitblijven. Er kwam een wetje, dat de activiteit van de Nederlandsche Hitler-beweging lamlegde, ofschoon de organisatie niet ontbonden werd.

Na de bezetting van ons land is de S.A. weer in actie gekomen en de resultaten zijn thans, nu zij zich onbelemmerd kan ontplooien, verheugend te noemen. Bijna een vijfde deel van de partijleden is in de S.A. ondergebracht, terwijl daarnevens een reserve-S.A. is

Foto Archief

geformeerd, welke bestaat uit leden, die een zoo drukken werkkring hebben, dat zij niet regelmatig aan de oefeningen kunnen deelnemen en dus alleen maar bij bijzondere gelegenheden dienst doen.

Het zijn vrijwel allen arbeiders, die er aan deelnemen, hetgeen van groot belang is, omdat dezen alleen bereid gevonden worden hun geheele persoon in te zetten en zij tevens het element vormen, dat de revolutie moet dragen om haar niet tot een paskwil te maken. Ten deele staan ze onder leiding van instructeurs, die afkomstig zijn uit de S.S.-Standarte Westland. Een leeftijdsgrens is niet gesteld; bij voorkeur — en in de practijk — zijn het natuurlijk jongeren, die bij de S.A. zijn ingedeeld.

Na hetgeen wij over de W.A. hebben gezegd, valt over dezen tak aan den nieuwen boom weinig meer te zeggen.

Onze waardeering gaat in gelijke mate naar beide organisaties uit voor de opofferingsgezindheid, de kameraadschap en den persoonlijken moed, waarvan hun leden blijk gaven en thans nog bij voortduring blijk geven.

Wij voor ons hebben slechts één wensch: moge er nog eens een modus gevonden worden, welke er toe leidt, dat al deze jonge kerels in één groot verband, schouder aan schouder, opmarcheeren in den nieuwen staat, die wordende is.

Tijdens een defilé van de S.A.; tweede van rechts Dr. Van Rappard. Foto Archief

DE TIJDEN VERANDEREN!

Een lezer schrijft ons:

Bij het naslaan voor genealogisch-historische onderzoekingen van de LOCOMOTIEF, jaargang 1871 (het bekende nog heden bestaande Semarangsche dagblad), viel mij onder de Gemengde Berichten in het nummer van Dinsdag 17 Januari 1871 het volgende op:

„ „Het ultramontaansche Tyroler Volksblatt bevat een gedicht onder het volgende opschrift:

„WER REGIERT HEUTE?" "

De eerste en de laatste strofe luiden als volgt:

„ „Wer schaltet und wer waltet
Anheut in jedem Reich?
Nicht Kaiser und Minister
Nicht hoher Rath zugleich.

Die Loge und der Jude
Regieren alle Welt
Die Loge nimmt den Glauben,
Der Jude nimmt das Geld!" "

Wat opvalt is: de combinatie van ultramontanisme TEGEN Loge en Jood; dat is nu anders!

Advertenties die geweigerd behooren te worden.

Wanneer Joden, met behulp van advertenties in Nederlandsche bladen, „kennismaking" zoeken met „knappe sportieve jonge vrouw", „degelijk meisje uit beschaafd milieu", „dame" enz. welke toekomstige slachtoffers steeds „kapitaal" of „eenig vermogen" moeten bezitten of minstens „niet geheel onbemiddeld" moeten zijn, dan is dat een walgelijk gedoe.

En wanneer groote bladen als „De Telegraaf" b.v. ook thans nog dergelijke advertenties van Joden opnemen en zoodoende het fokken van bastaards bevorderen, dan is dat een beleediging voor ons volk.

Het zal misschien moeilijk zijn om dat b.v. den Heer Holdert van „De Telegraaf", dien men er onlangs slechts met moeite van kon weerhouden om zijn Joodsche secretaresse mee te nemen op een reis naar Duitschland, duidelijk te maken. Maar het zal hem, en alle andere dagbladdirecteuren, toch bijgebracht moeten worden.

Wie steun aan de Winterhulp weigert, terwijl hij zou kunnen geven, besteelt het eigen volk.

UNIE-MAN JANSEN.

(Historisch).

In het brave dorpje Zwijndrecht
doen de meesten wat Calvijn zegt
en dus zijn er velen fijn-slecht
trots de tien geboden.
Algemeen is 't „Christelijk" streven
daar slechts nemen — nimmer geven.
Want de leiddraad voor het leven
is die van de Joden.

Tusschen deze „brave" scharen,
die den haat aan vroomheid paren,
zit het puik der ambtenaren,
hóófd-ambtenaar Jansen,
die wel nooit heeft kunnen droomen,
dat hij daar terecht zou komen,
maar naar 't pijpen van de vromen
braaf heeft leeren dansen.

Hem een intellect te noemen
ware overdreven roemen.
Toch begon hem iets te doemen
van de nieuwe tijden.
Jansen pakt niet graag zijn biezen,
wil zijn baantje niet verliezen,
en besloot partij te kiezen
en zelfs mee te strijden.

Van die politieke droomen
heeft de N.S.B. vernomen
en toen zijn er twee gekomen
om hem aan te boren.
Jansen, anders zoo gewichtig,
opende de deur, zeer schichtig.
„Menschen," zeid'ie, „wees voorzichtig,
„laat mijn vrouw 't niet hooren."

„Ik ben bij de Unie-leden,
„maar verzweeg dat tot op heden,
„om den huiselijken vrede....
„want het werd hier soep thuis,
„als men het mijn vrouw onthulde.
„Ik kan geen bezoekers dulden.
„Ga nu gauw. Ziehier tien gulden
„voor het nieuwe groepshuis."

Jansens twee bezoekers gingen
stomverbaasd. Wat? Zij ontvingen
geld als steun uit Uniekringen?
Waren zij wel wakker?
Maar hun leider zei: „Géén baten
„van die Unie-renegaten.
„Ik zal zelf wel eens gaan praten
„met dien Unie-stakker."

Weer ging Jansens bel, en krachtig!
't Werd den Unie-man te machtig
en hij deed zoo zenuwachtig
of 't bij hem niet pluis was.
Zacht en snel stond hij te boomen:
of 't niet kwalijk werd genomen,
maar, hij zou op 't groepshuis komen,
wijl zijn vrouwtje thuis was.

Jansen kwam en bleek te meenen,
dat, nu d'Unie is verschenen,
alles gauw zal zijn verdwenen
in haar „overkappen".
Dat men eerder zou begeeren
met den Duivel te pacteeren
dan met deze Unie-heeren,
kon hij nog niet snappen.

Jansen, angstig-ongeduldig,
ging in d'Unie, dood-onschuldig.
De reactie kan, veelvuldig,
dit soort lui bepraten.
't Geld móest blijven — met zijn zegen.
Dat heeft de W.A. gekregen,
om — de Unie weg te vegen
alom van de straten.

In een Amsterdamsche schoenfabriek worden de schootsvellen van vrijmetselaren verwerkt tot schoenen van het allerfijnste leder.

De broeders zullen wel nooit hebben kunnen droomen, dat dit nog eens het lot zou zijn van hun „schortje".

In elk geval kunnen zij zich troosten met de gedachte, dat er een nuttige bestemming voor gevonden is.

HET JOODSCHE VRAAGSTUK IX.

De Godsdienst der Joden. Verband tusschen godsdienst ras.

De grondtrekken van den godsdienst van een volk zijn in die van het volk zelf te vinden; of ook, zooals de mensch is, zoo denkt hij zich zijn god. Deze stelling behoorde reeds tot de wijsheid der oude Grieken en zij heeft zich tot den huidigen dag gehandhaafd.

Ook bij Goethe vindt men: Zooals iemand is, zoo is zijn God.

Want de godsdienst is geworteld in het diepste wezen van den mensch en van het volk. Daarom is het denkbeeld van een universeelen godsdienst voor de menschheid een onding, een wangedachte, die alleen met de negatie der rasverschillen kan samengaan. Het denkbeeld van een universeelen godsdienst kon alleen postvatten in de hoofden van hen, wien een begeerte naar wereldheerschappij voor den geest stond.

We vinden die gedachte derhalve uitgesproken o.a. in de geschriften van het Jodendom en van de katholieke kerk. In zijn manifest tot de Joden gericht, om tot de stichting der „Alliance Israélite Universelle" over te gaan, schrijft de Fransch-Joodsche Oud-Minister Isaac Adolphe Crémieux:

„Het werk is groot en heilig. Het katholicisme, onze eeuwenoude vijand, ligt deerlijk getroffen ter aarde. Elken dag breidt het net, dat Israël over de aarde werpt, zich uit en de profetieën van onze heilige boeken zullen in vervulling gaan. De dag breekt aan, waarop Jeruzalem het bedehuis voor de vereende volken zal zijn, waarop de vaan van het Joodsche monotheïsme op de verst verwijderde kusten zal waaien"...

En in 1861 voegde Crémieux in het orgaan der A.I.U. er nog bij:

„De A.I.U. is haar werkzaamheid nauwelijks begonnen en reeds laat haar invloed zich op grooten afstand gevoelen. Ze beperkt zich niet tot onzen cultus, ze wendt zich tot allen, ze wil zich in alle godsdiensten indringen, zooals ze in alle landen is binnengedrongen"... „De nationaliteiten zullen verdwijnen. De godsdiensten zullen ondergaan! Maar Israël zal niet ondergaan, want dit kleine volkje is Gods uitverkorene." Wat het katholicisme betreft, de naam alleen (het Grieksche katholes = algemeen) zegt genoeg omtrent zijn wereldbeheerschend streven. Maar op de meest krasse manier vindt men dit uitgesproken in den zoogenaamden „totaliteitseisch" der de katholieke kerk volkomen beheerschende Jezuieten-Orde:

„dat het geheele leven van alle volken ter aarde, zoowel het privé-leven als het publieke leven, het maatschappelijke leven en het leven van den staat met al zijn wetten en instellingen op elk gebied, geen enkel uitgezonderd, onderworpen is aan de leer, de uitspraken en het gezag van Rome."

Eén enkel citaat uit het voortreffelijke werkje „De duivelsche drieëenheid" van Ir. J. v. Roessel moge dit toelichten.

In 1871 schreef de Jezuiet M. Liberatore in „La Chiesa e lo Stato" (De Kerk en de Staat):

„Dus moeten de wereldlijke heerschers der volken ondergeschikt zijn aan den Paus te Rome".....

„De wereldlijke vorst houdt dan ook als vorst niet op, onderdaan van den Paus te zijn."

Hieruit blijkt: Het zijn verwante geesten, die in Jodendom en Jezuitisme belichaamd zijn. In beiden een slaafsche volgzaamheid aan de door priesterdom en kerk vastgestelde leer. Met klaarblijkelijk aanwezige individueele en groepsgewijze verschillen in wezen bij de menschheid wordt niet de minste rekening gehouden. Over persoonlijke en volksvrijheid is eenvoudig de ban uitgesproken.

Wat voor het Joodsche en het Jezuitische wezen past, wordt gedecreteerd voor de geheele menschheid te gelden, alle ervaring en alle leering der geschiedenis ten spijt.

Was het den Romeinschen en anderen

veroveraars in de oudheid gelukt een tijdlang de meest uiteenloopende volken tot onderwerping te dwingen, zoodra de Germanen hun intrede in de geschiedenis deden, was het gedaan met de bijna onafgebroken reeks der Romeinsche overwinningen. Want in den Germaan leefde een vrijheidsliefde, die zelfs door de meest ontwikkelde krijgskunde der oudheid niet bleek te temmen.

„In de wouden van Germanië", zoo schrijft de Fransche filosoof en geschiedschrijver Montesquieu (1689—1755), werd de vrijheid van Europa geboren", daarmee doelende op de overwinning, door Herman den Cherusker op de Romeinsche legioenen bevochten in het Teutoburger woud.

Het is dan ook een merkwaardig feit, dat de door de Germanen bij hunne zwerftochten gestichte Rijken nooit hun heil gezocht hebben in een slaafsche onderwerping der overwonnen volken, maar veeleer in het zich aanpassen aan de bij dezen bestaande beschavingstoestanden, en de bevordering der inheemsche kultuur; echter niet zonder daarop een eigen Germaansch stempel te drukken.

De ontkenning door de veroveraars van de natuurwetten, die in de diepgaande verscheidenheid der verschillende menschenrassen, zoowel op lichamelijk als op geestelijk gebied tot uiting komen, kon niet anders dan een noodlottige uitwerking hebben voor de geheele menschheid. Wanneer inderdaad alle menschen in wezen door de kerk en door het Jodendom (uitgezonderd dan wat het eigen Joodsche wezen betreft) tot gelijken verklaard werden, dan kon van dit standpunt uit tegen een menging der vele rassen op aarde geen bezwaar bestaan. En tot overmaat van ramp vonden deze volksverdervers nog handlangers in de vrijmetselaarsloges, die met een ijver, een betere zaak waardig, die noodlottige leerstellingen, buiten Jodendom en katholicisme om, meer hielpen verbreiden.

Het ondermijningswerk, dat door Kerk, Jodendom en vrijmetselaars werd en wordt bedreven, kan als in strijd met de natuurwetten niet streng genoeg veroordeeld worden. Openlijk werd in de loges het scheppen van een rassenbrei en van een teugellooze bastaardeering als menschheidsideaal aanbevolen en verkondigd. De vrijmetselaar Coudenhove Kalerghi, wiens Pan-Europaplannen indertijd in een groot deel van Europa gerucht maakten, ontzag zich niet in vergaderingen en ook in zijn werk „Praktischer Idealismus" (1925), te verkondigen:

„De Mensch der verre toekomst behoort bastaard te zijn" en in zijn eerste werk „Pan-Europa" 1923 wordt gevonden:

„Voor de Vereenigde" Staten van Europa wensch ik mij een eurasischnegroid toekomstras (d.i. een mengsel van europeesche met aziatische en afrikaansche rassen) ten einde een veelzijdige persoonlijkheid te doen ontstaan."

Deze merkwaardige onzin wordt eerst begrijpelijk, als men weet, dat deze propagandist voor de bastaardeering zelf de zoon is van den Oostenrijkschen diplomaat graaf Coudenhove en een Japansche moeder uit het geslacht der Mitsu Aoyama, terwijl de naam Kalerghi zou stammen van Coudenhove's grootmoeder, die uit een Cretisch oeradelsgeslacht was gesproten.

Het kan dan ook niet verwonderen, dat de Pan-Europa-man zelf een huwelijk heeft gesloten met de Joodsche tooneelspeelster Ida Roland (eigl. Klausner), en in nauwe relatie staat met den Spaansch-Oostenrijkschen Jood Luis Neumann, lid van de loge „La loi maçonnique, te Parijs en gedelegeerde van de Grande Loge de France, ook met verschillende andere Joden. Evenmin zal dan ook de volgende uiting van dezen bastaard omtrent de leiding dier Vereenigde Europeesche Staten kunnen verbazen:

„Den leider zullen de Joden leveren, want een goedertieren Voorzienigheid heeft Europa in de Joden een nieuw edelras van Gods genade geschonken."

(Wordt vervolgd).

Duitsche inflatie-tijd. Opmarsch der plunderaars.

Hun actie in 't uitgehongerde Duitschland.

DE WERKERS EN - DE ANDEREN.

De vijanden van het Socialisme saboteeren de Winterhulp.

De werkende menschen werden in den loop der tijden van lijfeigenen en [illegible] tot zoogenaamd vrije burgers. Zelfrespect en fierheid en dus werkelijke innerlijke vrijheid, bestonden echter alleen in den gildentijd, toen het handwerk geëerd werd. Met het liberalisme, na den roes van Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap, is de oude toestand teruggekeerd: loonslaven onder het juk van den loopenden band, slovend voor den kapitalistischen uitbuiter.

Als gezonde reactie daartegen groeide het socialisme. Maar dat werd door Joden, naar het systeem van den Jood Marx, omgebogen tot een dwaas internationalisme, gedragen door slechts één „ideaal", het Joodsche, het materialisme.

Alle hoogere werkelijke idealen als moed, fierheid, rasbewustheid, eerbied voor den arbeid, vaderlandsliefde, Godsvertrouwen — ze werden systematisch gekleineerd, belachelijk gemaakt, bespot, gedood. Want slechts een internationale, zonder die idealen geestelijk dorre en krachtelooze, massa, zou slap genoeg zijn om de wereldheerschappij van het goud en dus van den Jood te dulden. En die heerschappij was het doel! De roode partij- en vakorganisaties werden, door haar leiders, tot hulptroepen van het Joodsche kapitalisme. En de arbeiders, die aan het hoofd van hun organisaties betaalde lieden hadden gesteld om den strijd tegen de genadelooze uitbuiters te voeren, kregen er in die eigen bonzen slechts nieuwe [illegible]

En de aarde draaide naar de periode van 1929 tot 1939, het tijdvak van de grootste geestelijke en materieele ellende, die de werkers ooit hadden gekend. Want in deze periode had de Joodsche waanzin de wereld zoozeer aangetast, **dat niet alleen stelen, maar ook werken strafbaar werd gesteld** en den arbeider dus niets anders overbleef dan verhongeren. Echter gaf de misdadige kliek der profiteurs hem juist zooveel dat hij in leven kon blijven. Dat bedrag was nauwkeurig berekend en ook psychologisch bekeken en afgewogen. Het was juist zooveel, dat de reeds afgestompte massa niet in opstand kwam — en het was zoo weinig, dat de stempelaar verder werd verpauperd en zich als een stom beest ging schikken in een blijvend slavenlot. De Joodsche opperheerschappij scheen nabij.

Maar de gevreesde revolutie is toch gekomen. Die had reeds in 1939 in Duitschland overwonnen en den arbeider bevrijd. En dit bloeiende werkende socialistische Derde Rijk was natuurlijk de verklaarde vijand van de Joodsche gouden internationale en haar wereldverslavingsplannen. **Zoo moest de thans heerschende oorlog komen, onvermijdelijk. Hij is de strijd voor de vrijmaking van den arbeid, hij is de wereldrevolutie.**

En het leger, dat de idee dezer revolutie draagt en haar in geheel Europa tot de overwinning zal voeren, staat nu ook in ons land. Maar dezelfde verdrukte arbeiders, die tientallen jaren lang om deze revolutie hebben geroepen — zien nu meerendeels niet in, dat deze strijd wordt gevoerd voor hun belangen. In onbegrijpelijke verblinding zien zij den vriend voor een vijand aan en zouden zelfs bijna geneigd zijn nu de partij te kiezen van hun ouden vijand, van de reactie, die heult met de Angelsaksische, door Joden geleide groot-kapitalistische machten.

Maar deze reactie weet zeer wel, dat haar onverzoenlijke vijand in het land staat. Zij verzamelt al haar aanhangers en hun domme meeloopers in één front — de Unie. En met alle middelen van terreur en laster, meest heimelijk en achterbaksch-laf, treedt zij op tegen de nog betrekkelijk kleine groep van nationaal-socialisten, die de dragers zijn van de, voor de geldzakken zoo gevaarlijke, nieuwe gedachte.

Een sociaal liefdewerk van den allereersten rang, dat hier volgens de nieuwe gedachte werd ingevoerd, is de Winterhulp. Allen voor één en één voor allen!

Kolen en aardappelen, kleeding en dekking moet er zijn voor de allerarmsten, voor de slachtoffers van het achter ons liggende democratische wanbeheer. Winterhulp is er voor degenen, die niets hebben en dus niets kunnen geven. Maar alle anderen, die steun aan

1940-1941. Een Duitsche soldaat op straat met een pakje.

Straks. Het volk bevrijd van Joodschen kapitalistendruk.

deze actie onthouden, bestelen het eigen volk.

De Joden en hun knechten fluisteren, dat de opbrengst van de inzamelingen voor Duitschland bestemd zou zijn. Duitschland echter, zou als het wilde, met één slag elk bedrag aan geld kunnen nemen, innen door belasting of op andere wijze naasten — het zou daarvoor geen Winterhulp noodig hebben. Dat is duidelijk. Maar toch gelooft een deel van de domme massa den laster en saboteert daarom de liefde-actie.

Anderen echter, de anti-sociale duitendieven en geldzakken, saboteeren de Winterhulp, omdat— ja omdat zij nu eenmaal anti-sociale, liberale arbeidersvijanden zijn, die hun weeldeleven als van ouds willen voortzetten, zonder zich te bekommeren om anderer ellende, en die dus ook het systeem blijven aanhangen, dat hun dit vroeger mogelijk maakte.

Hoe de geldzakken denken en handelen? Wij geven slechts enkele voorbeelden uit overvloedig materiaal.

Voorzitter van het veilingbestuur te Zwijndrecht is de rijke boer Vlieg. De Zwijndrechtsche veiling heeft steeds van Duitschland geleefd. Bijna alles wat werd aangevoerd ging naar onze Oosterburen. Winterhulpcollectanten vroegen Vlieg om te mogen inzamelen. De man stond het genadiglijk toe. En dus begon de collecte bij hem zelf. Maar Vlieg zei: **Ik geef niet aan Duitschland.** Het gevolg was natuurlijk, dat ook de anderen niets bijdroegen.

De geldzak Vlieg is calvinist. Op 4 Januari hield hij zijn gewone jaarlijksche toespraak. „Vroeger" zei hij, „wenschte ik u steeds veel heil en zegen. Van 't jaar wensch ik u alleen zegen en geen heil. Verstaat u mij, geen heil!" Zoo lanceerde deze geldzak-calvinist = kunstmatige Jood, het waarschijnlijk aan de borreltafel gehoorde Jodenmopje. Maar anti-sociale gevoelens zijn de wáre drijfkrachten van zijn doen. Hij weet, dat het heil voor de arbeiders in aantocht is.

Het verslag van de collecte in het deftige, voorname en rijke Aerdenhout is eenvoudig verbijsterend. In de rijkste en grootste wijk van 120 villa's waren vijf nationaal en sociaal gezinde menschen, die behoorlijke bedragen gaven. De heele rest offerde tezamen ƒ8.50. Vooral de Uniespeldjesdragers, in wier lijfblad de collecte notabene was aanbevolen, smeten den collectanten de deuren voor de neuzen dicht.

Wij noemen enkele gevallen van den socialen offerzin der geldzakken.

De Jood J. V. van Marken gaf niets! Na ja!

De heer Ir. P. J. C. Brauns, Westerlaan 14, een der allerrijksten, riep vanuit zijn kamer: „Ik denk er niet aan."

De heer Mr. A. H. Nebbun Sterling, Vondellaan 20, hield zich achter het gordijn schuil en speelde verstoppertje. Het hek was met bouten en moeren dichtgeschroefd.

Overigens zijn te Aerdenhout ook vele naamplaatjes verwijderd.

Waarom sluiten deze Aerdenhoutsche geldzakken hun hekken af, arbeiders van Nederland?

Uit angst! Dezelfde grauwe angst, die de Joodsche en verjoodschte zakenbezitters in de steden vervult, die zware luiken voor deuren en ramen laten maken. Vrees voor het ontwaken der arbeiders. Grauwe angst voor den dag, die komt, ook hier, den dag waarop gij ontwaakt zult zijn, den dag van de afrekening. Dan zult gij, in het gedisciplineerde nationaal-socialistische verband, niet overgaan tot daden van terreur en geweld, omdat die dan niet meer noodig zijn om U recht te verschaffen.

Maar zij vreezen, het. Omdat zij weten, dat zij schuldig zijn.

De rasgemeenschap moet zijn als gezuiverd graan.

„De Misthoorn" wil zijn de wanmolen, die het kaf wegslingert.

DE GEORGANISEERDE LEUGEN.

INLEIDING.

Al is de vrijmetselarij op vrijwel het geheele vasteland van Europa als organisatie ontbonden en/of verboden, dan is zij daarmede nog niet vernietigd. Zij leeft en werkt, al is haar dat ook zéér bemoeilijkt.

Een der vele legenden over het ontstaan der vrijmetselarij zegt, dat de Bijbelsche Adam de eerste loge gesticht heeft. De diepere zin van dit apocrief verhaal is, dat de vrijmetselaarsgedachte altijd heeft bestaan. Zoo is het inderdaad, want immer en overal zijn er menschen geweest, die zich niet in de natuurlijke (Goddelijke) orde wilden schikken en die er naar streefden **hun** orde ingang te doen vinden. Steeds waren er ontevredenen, ontspoorden, aan het volk ontwortelden, die zich niet wenschten neer te leggen bij de natuurlijke verhoudingen, waarin hun — volgens eigen meening — niet de plaats en rang werden toegekend, waarop zij recht vermeenden te hebben. Deze menschen wisten elkaar altijd te vinden, met het natuurlijke gevolg, dat zij zich onderling verbonden, ten einde gezamenlijk het gewenschte te verwerven. Daar dit echter tegengesteld was aan de algemeen geldende orde, waren zij — op straffe van vernietiging — verplicht niet alleen hun streven, doch ook hun onderlinge verbondenheid te verheimelijken. Zij stichtten daarom te allen tijde een bond met geheime doelstellingen, welke zij verborgen achter een schoon schijnend mom. Gebruik makend van bestaande fouten verleidden zij tevens niet-ingewijden mede te werken aan de schoone doelstellingen, welke zij heetten voor te staan en gebruikten deze menschen als scherm, waarachter zij zich met succes verborgen. Ook deze personen werden niet ingewijd in het na te streven doel. Het gevolg was, dat men dus niet alleen naar buiten, doch ook naar binnen moest liegen.

De leugen is dan ook het wapen bij uitnemendheid eener zoodanige organisatie: m.a.w. **een dergelijke bond is de georganiseerde leugen!**

Naar dit recept handelt de geheime bond van den modernen tijd: de vrijmetselarij. Haar doeleinden verbergt zij achter het voorgewend streven naar verbetering van den (!) mensch en de (!) menschheid, waardoor zij vele ethisch aangelegden met klinkende namen verlokt tot haar gelederen toe te treden, die dan tevens als paradepaarden — dus als scherm — dienst doen. Men kan bij wijze van spreken geen propaganda-geschrift der broederschap in handen krijgen, of men vindt een opsomming van menschen van naam, die deel uitmaakten van het geheim genootschap. De goê-gemeente vliegt er altijd in, want — zoo redeneert zij — als zulke prominente menschen lid waren van dien bond, dan is het toch onmogelijk, dat zijn doelstellingen zoo slecht zijn als door de tegenstanders der orde wordt voorgegeven. Zij verdiept er zich niet in, of de loge wel het recht heeft dergelijke personen als „werkelijke" vrijmetselaren voor te stellen, of zij weet niet, dat geschiedvervalsching dergelijke personen een aureool heeft verleend, waarop zij in geen enkel opzicht recht hebben.

Een der meest beroemden van dit soort is Voltaire, waarvan het heet, dat hij eerst op 84-jarigen leeftijd — in 1778 — in de loge „Les neuf Soeurs" te Parijs werd opgenomen, doch die waarschijnlijk reeds omstreeks 1727 in de broederschap werd ingewijd.

Indien het gezegde: „Het is de vlag, welke de lading dekt!" ooit op zijn plaats is geweest, dan is het toch zeker wel hier. Want wat moet men denken van een man (en wat van den bond, welke er prat op gaat, dat hij er deel van uitmaakte), die o.a. in zijn brief van 10 October 1736 aan zijn vriend Berger schrijft:

> „Slechts als zij onheil aanricht, is de leugen een kwaad, zij is een zeer groote deugd, als zij ten goede werkt.... **Men moet liegen als een duivel — niet schuchter, maar flink en voortdurend...**"

Liegen! Dat was het programma van Voltaire's leven.

„Aan de vruchten zal men den boom herkennen" zegt een oud Nederlandsch spreekwoord!

De vrucht — Voltaire — is het kenmerk van den boom — de vrijmetselarij! Zooals de leugen het wapen van Voltaire was, zoo is eveneens: Liegen het programma der loge!

De loge is de georganiseerde leugen!

Zoolang de menschen „menschen" blijven, zal men altijd ontevredenen, die zich niet naar de natuurlijke orde willen schikken, aantreffen. Zoo lang zal ook de vrijmetselaarsgedachte blijven voortleven! Daarom is het noodzakelijk, juist in deze tijden, nu het schijnt dat de loge voorgoed vernietigd is, dit leugenachtig gedrocht aan de kaak te stellen.

I.

In Februari 1717 kwamen in de herberg „De Appelboom" te Londen vier loges van „Vrije en Aangenomen Metselaren" uit die stad bijeen en constitueerden zich als Groote Loge van Engeland. Hieruit blijkt, dat er dus toen reeds organisaties van vrijmetselaren bestonden, waarop vooralsnog niet nader zal worden ingegaan.

Na eenige jaren een kwijnend bestaan te hebben gevoerd, werd de Hertog van Montagu als haar grootmeester verkozen. Deze gaf den dissidenten Anglikaanschen predikant, James Anderson en eenigen anderen „Broeders" de opdracht een grondwet voor de loge te ontwerpen. In 1722 werd deze door het hoofdbestuur goedgekeurd en in druk gegeven. Zij is algemeen bekend onder den naam: „The Old Charges" — „De Oude Plichten" — en heeft nog altijd volle geldigheid.

Van dat oogenblik af begon de zegetocht der vrijmetselarij in haar modernen vorm; zij slaagde er sedert dien in het geheele wereldgebeuren in den door haar gewenschten zin te leiden.

In deze „Oude Plichten" staat o.m. te lezen:

> „Een vrije Metselaar is een vreedzaam onderdaan van de **burgerlijke machthebbenden,** in welk oord hij ook moge gevestigd zijn of moge arbeiden. Nimmer zal hij deelnemen aan komplotten of aan samenzweringen, **die den vrede verstoren of nadeelig zijn voor het welzijn eener natie."**

Broeder J. G. Spaan zegt naar aanleiding hiervan in zijn propagandageschriftje: „Eenige Beschouwingen Betreffende Vrijmetselarij":

> **Hieruit blijkt dus, dat een goed** Vrijmetselaar tegelijkertijd een goed en trouw staatsburger heeft te zijn."

Dat lijkt afdoende, evenals de bepaling van art. 3 der grondwet der nu ontbonden broederschap in ons land, luidende: „Zij (de Orde) eischt gehoorzaamheid aan de wetten des lands."

Op 2 Juli 1751 vaardigde Koning Ferdinand VI van Spanje (na het doelloos gebleken verbod van Philips V van 1740) een decreet uit, waarin de logebijeenkomsten ten strengste verboden, de leden als hoogverraders gebrandmerkt en de tot de loge behoorende ambtenaren en officieren uit hun betrekkingen verwijderd werden.

Het „Allgemeines Handbuch der Freimaurerei" (Deel III, blz. 294) zegt omtrent het gevolg van dezen maatregel:

> **„Ook dit decreet miste zijn uitwerking, de bijeenkomsten werden sedert 1753 voortgezet in het huis van den Engelschen gezant te Madrid en nog in 1776 bevond zich aldaar een loge, welke onafhankelijk van de Groote Loge van Engeland volgens het oud-Engelsch systeem werkte."**

In het oude keizerlijke Oostenrijk was de vrijmetselarij sedert 1794 verboden; eerst bij de uitroeping van de republiek (1918) werd het haar mogelijk openlijk te arbeiden.

In dezen verbodstijd stoorde zich de loge echter niet aan deze bepaling, zooals de Joodsche broeder Oskar Erstling in het officieele orgaan van de Groote Loge van Pruisen „Zur Freundschaft":

GRENSLANDPROBLEMEN.

(Slot).

In al dergelijke gevallen is men er dan ook al zooveel mogelijk toe overgegaan, de Joodsche bevolking in ghetto's te isoleeren en het contact met de Polen door speciale maatregelen en verordeningen te verhinderen.

Volkomen isoleering der Polen, die als arbeiders overal tewerk zijn gesteld, is uiteraard niet mogelijk en zelfs de Joden zijn niet overal in een ghetto van de omgeving afgesloten, doch wel steeds als zoodanig door de Davidsster op de borst of den arm gekenmerkt. Waar geïsoleerde ghetto's bestaan, zooals in Pabianice met 5000 Joden of in Lodz met ongeveer 180.000 inwoners, hebben de Joden binnen het gebied van hun ghetto volkomen vrijheid, eigen bestuur, eigen politie, eigen rechtbanken, artsen, ziekenhuizen, winkels, enz. Zij hebben zelfs eigen ghettogeld, dat buiten het ghetto officieel geen waarde heeft, doch als curiositeit veel meer opbrengt dan de eigenlijke valutawaarde tegenover de Rijksmark of Zloty!

De Duitsche overheid bemoeit zich in 't geheel niet met wat er binnen de grenzen van het ghetto gebeurt. Als bemiddelaar tusschen het ghetto en de stad fungeert de z.g. Jodenoudste, die tevens het ambt van burgemeester in het ghetto waarneemt. Het ghetto leeft van zijn eigen arbeidsprestaties, zooals bijvoorbeeld uniformenfabricage voor de Duitsche Weermacht. Verder is de isolatie volkomen en slechts de bacillen der vlektyphus weten zich soms nog tusschen de draden der omheining door te werken om de politiemannen aan te vallen, die hier op post staan. Dat deze isolatie overigens alleen al om medische redenen verantwoord was, blijkt wel uit het feit, dat de stad Lodz vroeger gemiddeld 90 gevallen van vlektyphus per week kende. Na de isoleering der Joden komt deze ziekte in de stad zelf praktisch niet meer voor. De Joden waren in dit geval bacillendragers, die de geheele stad letterlijk verpestten en zelf gedeeltelijk immuun geworden waren voor deze ziekte, die voor Westerlingen bijna steeds doodelijk verloopt.

Deze geheele regeling van het Joodsche probleem in het Oosten is uiteraard van tijdelijken aard. Zoolang de oorlog duurt is een definitieve oplossing nog uitgesloten, daar hiertoe een internationale samenwerking noodzakelijk zal zijn, niet alleen in het belang van Europa, doch ook in het belang van het Joodsche volk zelf. Voor de Joden zal in het toekomstige Germaansche Europa geen plaats meer zijn, doch ongetwijfeld heeft ook dit volk recht op een eigen grondgebied, waar het zich naar eigen aard en vermogens kan ontwikkelen — of te gronde gaan.

Voor de ordening en organisatie der Oosteuropeesche landen is samenwerking met alle bij dit probleem betrokken volken noodzakelijk. En evenals in den afzonderlijken staat het welzijn van het volksgeheel gaat vóór het belang van het individu of van de groep, zoo zal ook in de komende Europeesche Gemeenschap het Europeesch belang primair zijn en de interessen der afzonderlijke staten en volken secundair. Om dit te bereiken is de doorvoering van het Germaansche leidersbeginsel in de Europeesche politiek vereischt. Wanneer men deze samenwerking zou organiseeren op den grondslag van den vroegeren Volkenbond — zelfs op de basis van een idealen Volkenbond zou dit tot onvermijdelijke botsingen en conflicten aanleiding geven, daar tenslotte toch de volks- en staatsindividuen, als het er op aankomst, hun eigen belangen zouden stellen boven de Europeesche Gemeenschapsinteressen. Er is dus leiding noodig en wel van die volken, die in deze Europeesche Gemeenschap de hoogste specifieke waarde hebben — d.w.z. dat de beslissende stem in deze problemen niet toekomt aan dat volk of dien staat, die alleen maar het grootste aantal inwoners binnen zijn grenzen sluit, doch aan die vólken, bij wie de verhouding tusschen bevolkingscijfer en prestaties het gunstigst is.

Het Nationaal-socialistische Duitschland behoort hiertoe in de eerste plaats. Het Poolsche volk heeft in zijn vijfentwintigjarige vrijheid blijk gegeven tot geen enkele prestatie in staat te zijn. Dit volk levert bruikbare arbeidskrachten, doch heeft in de Europeesche Gemeenschap geen specifieke waarde in den bovengenoemden zin. Bovendien vormt het Poolsche volk in zijn uitbarstingen van haat en zelfoverschatting een gevaar voor de Germaansche samenleving en voor de vrijheid van denken, dat slechts bestreden kan worden door volkomen uitschakeling van de vroegere Poolsche intelligentia. Het onder de Volksduitschers en protestantsche Polen aangerichte bloedblad in September 1939, aangestookt door de Poolsche autoriteiten en den Poolschen katholieken clerus, heeft dit voldoende aangetoond. Daar het Poolsche volk verder niet de noodzakelijke voorwaarden tot het vormen van een eigen, geordende samenleving in staatsverband bereiken kan, kan men verwachten dat de Poolsche Staat voortaan wel tot de voorbijgegane en niet meer terugkeerende Historie behoort.

Het kleine Nederland met zijn bevolking van nog geen negen millioen heeft echter in het verleden blijk gegeven van zoodanige capaciteiten en prestatievermogens, dat dit land in de komende Europeesche Gemeenschap ongetwijfeld een zeer hooge specifieke waarde zal bezitten. Het zal daardoor van nature aangewezen zijn bij dezen Europeeschen opbouw een leidende rol te vervullen — wanneer het zich zelf tenminste van deze taak bewust kan worden. Want indien de huidige negatieve geestesgesteldheid van het grootste deel van het Nederlandsche volk niet binnen afzienbaren tijd in een positief, opbouwend prestatievermogen verkeert, verspeelt Nederland daardoor zijn natuurlijke recht op leiding. Het zal zich dan in het toekomstige Europa hoogstens nog mogen vergenoegen met een meer of minder gedwongen samenwerking, die tenslotte weinig verschil met knechtschap zou vertoonen. En hierin ligt tevens besloten de vraag omtrent onze toekomstige vrijheid en zelfstandigheid, waarover in ons land tegenwoordig zoo ontzettend veel gepraat — en gekletst wordt. Want deze Nederlandsche vrijheid en zelfstandigheid in de toekomstige Europeesche Gemeenschap onder leiding van het Nationaal-socialistische „Reich" is geen probleem van eigen staatkundige grenzen of eigen douanerechten, doch zij berust op de vraag of wij, Nederlanders, voortaan in Europa ook leiders zullen zijn — of volgelingen.

S.

Een reis naar Polen.

„Am rauhen Stein" van 1907 erkend heeft:

„In Weenen bestaan, men kan het rustig zeggen, dus nu elf erkende en regelmatige loges, en er blijft slechts één, als zeker gering te achten dissonant — quasi als tegenconcessie voor de overige vrijheden — over het niet bezigen der vrijmetselaarsbekleeding."

Hieruit volgt, dat de loges in Oostenrijk in dezen tijd geen tempelbijeenkomsten hielden, maar werkten onder het masker van liefdadigheidsvereenigingen of iets dergelijks, zooals na de revolutie van 1918 de Joodsche Grootmeester der Groote Loge van Weenen, Dr. Richard Schlesinger, in de „Wiener Freimaurerzeitung" van Augustus 1919 toegeeft, als hij schrijft:

„De Vrijmetselarij heeft zoolang in Oostenrijk een vanwege de wet opgedwongen masker moeten dragen." (Zie voor verdere bijzonderheden: Friedrich Hasselbacher, „Entlarvte Freimaurerei, III").

HET LIED VAN LEVIE

18

(SLOT).

Nu, vader Moos heeft geld gegeven
en Levie ging in 't zakenleven.
Hij is een voorschotbank begonnen
in 't Haagje. Hij verdiende tonnen
door geld als leening aan te bieden
aan de Gemeente-werklieden
en aan Indische ambtenaren,
die met verlof in Holland waren.

Hij leende rustig zonder borgen
en had desniettemin geen zorgen,
want een Gemeente- of Rijksbetrekking,
geeft uiteraard voldoende dekking,
voor al de uitgeleende centen
plus de Joodsch-barre woekerrenten.

maakte contracten op als fuiken....

En, Jood Da Costa, zijn notaris,
een knaap, die doorgekookt en gaar is,
maakte contracten op als fuiken,
waar niemand ooit weer uit kon duiken.

Hij had de neus om winst te maken.
Het troebele instinct voor zaken,
dat 't Jodenvolk is aangeboren,
werkte bij Levie naar behooren
en hij verdiende aan de dommen
door beursmanoeuvres verdre sommen.
En bovendien had hij relaties,
een goede hulp bij beursprestaties.

Hij was, ten einde er snel te komen,
ook in de loge opgenomen.
In B'nai Brith werd hij een der grooten,
die over 's werelds lot besloten,
en 't Groot-Oosten der Nederlanden
droeg Levie ook al op de handen.
Daar werd hij, om zijn groote zaken,
zelfs tot een „Ridder van de Wrake".

Hij slaagde dus aan alle kanten.
Hij trouwde 'n sjikse met contanten.

In voor de boeren slechte tij-en
kocht hij een aantal boerderijen
en op zijn Wassenaarsche buiten
brachten de pachters dan de duiten,
bijeengesjouwd in lange dagen.

Hij liet ze dan per luxe-wagen,
zijn, Levie Schillevis zijn boeren,
genadig naar 't station vervoeren,
om te vertrekken naar hun hoven
en weer een jaar voor hem te sloven.

In B'nai Brith werd hij een der grooten....

Hij trouwde 'n sjikse met contanten....

.... ik laat hem stikken....

Hij kreeg een hooge decoratie,
en werd een groote van de natie,
in 't Nederland der botterikken.
Het Lied is uit .... ik laat hem stikken.

Van den Dollart tot de Schelde,
van Den Helder tot Maastricht,
maken Joodsche schacher-helden
Nederlandsche beurzen licht.
't Bastaard-ras, alom verdreven,
immer zwendlend, handig-sluw,
lijdt zijn parasietenleven,
woordenrijk en arbeidsschuw.
Eenmaal zal ons Volk ontwaken
en dan pakt hier elke Jood.
Om het volkje kwijt te raken
chart'ren wij de heele vloot.
En dan helpen hun geen listen.
't Heele stel gaat dan aan boord;
want wij worden — Zionisten!
Volksgenooten, zegt het voort!

AMSTERDAM

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - A'dam - Vakdipl. Leipzig
J. Luykenstr. 76, Tel. 28682, Giro 301276
Prachtige collectie ZILVERVOSSEN, BONTMANTELS NAAR MAAT
PELLERINES, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

VINETA-BAR
P. C. Hooftstraat 28
AMSTERDAM
Telefoon 96021
INTIM - GEMÜTLICH

SIGARENMAGAZIJN „HOLLAND"
J. v. d. STEEN - 1e v. d. Helststraat 57
Telefoon 95208 - AMSTERDAM
Gratis thuisbezorging

eet meer brood

OUD VERTROUWD GOEDKOOP, VAKKUNDIG ADRES
v. d. HEIDE - Amsterdam
Rozengracht 86 — Telefoon 47591
1e klas merken huishoud- en industrie-machines, motoren, naalden, deelen voor ALLE merken — Wij koopen en ruilen ook alle merken in

M. ZEILMAKER — AMSTERDAM
Schrijfmachinehandel
Marnixstraat 7 — Telefoon 48616
Levering en reparatie van alle kantoormachines

LADDERS — TRAPPEN
KLIMMATERIAAL
A. H. v. WAVEREN, fabr.
het van ouds bekende adres
Zeeburgerpad 44 — Telefoon 55028
AMSTERDAM
Levering franco door geheel Nederland

RUND-, KALFS- EN VARKENSSLAGERIJ
C. C. W. BURGER & ZOON
Leverancier der Duitsche Weermacht
AMSTERDAM
Willemsparkweg 158 — Telef. 27373

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met elleveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C.

VAN ERTBRUGGEN & ZN.
2de Const. Huygensstraat 42
AMSTERDAM - Telef. 82629
Uw adres voor meubelen, behang- en stoffeerwerk

DEN HAAG

SPECIAAL DUITSCH BROOD
G. NEERVOORT
Jaarsveldstr. 190, T. 392619, Den Haag

MEUBELEN
huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR. 77 A'DAM

Hotel-Café-Restaurant „BRISTOL"
Stationsweg 46 — 's-Gravenhage
Het aangewezen adres voor de kameraden
Kamers met ontbijt vanaf f 2.—
Prima keuken

ZIEKENVERPLEGING DUINRUST
voor Chronische, Rustbehoevende en Herstellende Patiënten
Telefoon 551207
DEN HAAG — Statenplein 21

Jong Nat.-Soc., 12 jaar strijder, gehuwd, vraagt van medestrijder 600 gld. ter leen om winkel te beginnen.
Heeft groote afleveringen, toch is winkel zeer noodzakelijk. Aflossing 40 gld. per maand Bezit goede ref. in Nat.-Soc. kringen, die voor hem instaan.
WIE HELPT?
Br. letter G. N. Bur. v. d. blad.

L. JAGENEAU
NOORDEINDE 156—156 A
DEN HAAG
ANTIQUITEITEN
ANTIEKE SCHILDERIJEN
ANTIEKE BETIMMERINGEN

TASSERON Kleedingbedrijf
GABR. METSUSTRAAT 74 - Tel. 33.22.07
DEN HAAG
Uniformen - W.A. en P.O. - Koppels
Rijbroeken - Tuniek
ook alleen Overjassen
Stoffen van KRANTZ & ZOON, Leiden

KAMERADEN!
Sluit uw verzekeringen voor vrij dokter, apotheek, ziekenhuisverpleging, operatiekosten en bijkomende kosten bij
NATIONAAL
De Heemstraat 214 — 's-Gravenhage
Concurreerende premiën
Vlotte schaderegeling.

Stoomwasscherij „De Nijverheid"
Ahornstraat 16—18 — Telefoon 335309
DEN HAAG
SPECIAAL VOOR FIJN GOED

RUND-, KALFS- EN VARKENSSLAGERIJ
JAC. VAN DER TANG
Lieferant der deutschen Wehrmacht
Obrechtstraat 628
DEN HAAG
Telefoon 332530
Giro No. 45995

C. A. WOUTERS
Behanger - Stoffeerder
Beddenmaker
EEN OUD ADRES VAN VERTROUWEN
Telefoon 394546
Obrechtstraat 431 - DEN HAAG

Techn. Bur. W. L. Oolgaard Snijder
van Slingelandtstraat 205
Den Haag — Tel. 552034
Electrische en Sanitaire Installaties

Uurwerken, Modern en Antiek
Reparatieinrichting
A. BOERSMA — DEN HAAG
Frederikstraat 70 — Telefoon 114999

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

L. D. GROET'S HEERENKAPPERSBEDRIJF
Copernicusplein 1
Piet Heinstraat 97
Theresiastraat 53A
Den Haag

HAARLEM

J. VAN ZIJTVELD
HAARLEM
MEUBELTRANSPORTEN door geheel NEDERLAND
Bergplaats van INBOEDELS
BROUWERSVAART 108-108a
ASSENDELVERSTRAAT 10
TELEFOON 11191

UW WASSCHERIJ IS:
STOOMWASSCHERIJ
DE NIJVERHEID
A'damsche Vaart 26—28
Telef. 12311 - HAARLEM

WEYERT VAN ZANEN
Firma P. CLAUSING Jr.
FOTOGRAAF
Telefoon 11258
Baan 17 - HAARLEM

LEIDEN

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF „KAAY"
Voor alle groote en kleine bouwwerken
LEIDEN
Hoogewoerd 99 — Telefoon 22536

ARNHEM

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 Tel. 21871 Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT - W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941 aan Kringhuis Arnhem

NIJMEGEN

Fotografie op elk gebied
[illegible]
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941,
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Kameraden, koopt bij kameraden
(adv.)

Voor alle soorten [illegible]
J. H. HENDRIKS — NIJMEGEN
Hatertscheweg 291 — Telefoon [illegible]

ROTTERDAM

J. FRANKEN
COUPEUR
Dames- en Heerenkleeding naar maat
Uniformen
Kleiweg 88B — Telefoon 45240
HILLEGERSBERG

L. Bartelts
ELECTRO TECHNISCH BUREAU
Adrianalaan 231
Telefoon 42086
SCHIEBROEK (gem. Rotterdam)

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF
J. TROMP
Telefoon 71972
Burg Hoffmanplein 78 — Rotterdam